τοὺς, καὶ τὰ φορέματά του. τοῦτο τὸ θαῦμα ὡς τὸ εἶδεν ὁ ἀσκητὴς, ἐσυκώθη παρευθὺς ἀπὸ τὸ βουνὶν ἐκεῖνο, ὁποῦ ἀσκήτευε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, κηρύττωντας τὸ θαῦμα τοῦ ἁγίου, καὶ δοξάζωντας τὸν Θεόν. ἔκαμεν δὲ ἐκεῖ εἰς τὸν ναόν του ἱκαναῖς ἡμέραις, καὶ τότε ὑπῆγε πάλιν εἰς τὴν ἄσκησίν του, λέγωντας, μέγας ἀληθῶς εἶναι ὁ ἅγιος Δημήτριος. Καὶ εἰς τὸν Αὐλῶνα δὲ ἦτον τίς αὐθέντης Μαριανὸς ὀνόματι. λοιπὸν ἀσθένησε βαρέα, τόσον ὁποῦ ἐκινδύνευεν ὥραν τὴν ὥραν νὰ ἀποθάνῃ. πολλοὶ δὲ ἰατροὶ τὸν ἐκαταπιάσθηκαν, καὶ κανεὶς δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸν ἰατρεύσῃ. ἡ δὲ ἀσθένειά του ἦτον, ὅτι ἐλεπρώθη ὅλον του τὸ κορμὶ, καὶ ἐβρώμει. μίαν γοῦν τῶν νυκτῶν φαίνεται ὁ μέγας Δημήτριος, καὶ λέγει τον. ἄνθρωπε, τί παιδεύεσαι ἔτζι, καὶ μόνον ἐξοδιάζεσαι; ἐσὺ ἀλλέως δὲν δύνεσαι νὰ ἰατρευθῇς, μόνον ἔλα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ πρόσπεσε εἰς τὸν τάφον μου μετὰ πίστεως, καὶ θέλεις ἰδῆ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. ὑπῆγε γοῦν ὁ αὐθέντης ἐκεῖνος Μαριανὸς, καὶ ἐπρόσπεσεν εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου, καὶ διὰ νυκτὸς ἐφάνη πάλιν ὁ ἅγιος, καὶ ὥσαν ὅτι ἐπῆρε λάδι ἀπὸ τὴν κανδήλαν του, καὶ τὸν ἄλειψε, καὶ παρευθὺς ἰατρεύθη.

Ὁ μέγας βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς, ἐβουλήθη ποτὲ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου, διὰ νὰ τὸ ἔχῃ εἰς ἁγιασμὸν, καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν. ἄλλο δὲ, ὅτι τότε εἶχε κτίσῃ τὴν ἁγίαν Σοφίαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐ ἤθελε νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοῦ ἁγίου τὸ λείψανον, μὲ τὰ ἄλλα ὁποῦ εἶχε συναγμένα. ἔστειλε γοῦν ἀνθρώπους ἐμπιστεμένους, νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, νὰ σκάψουν τὸν τάφον, ἕως οὗ νὰ εὕρουν τὸ κορμί του. καὶ τότε νὰ κόψουν μερικὸν ἀπ' αὐτὸ, νὰ τοῦ τὸ ὑπᾶν. λοιπὸν ἦλθαν οἱ βασιλικοὶ ἄνθρωποι μὲ δωρεαῖς τοῦ βασιλέως εἰς τὸν ἅγιον, μὲ ὁρισμοὺς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὁποῦ ἐδιακρατοῦσαν τὴν Ἐκκλησίαν, θέλοντες νὰ πάρουν ἀπὸ τὸ λείψανόν τους, καὶ λέγουντας οἱ Θεσσαλονικεῖς. ἡμεῖς δὲν τολμοῦμεν νὰ κάμωμεν τοιοῦτον ἔργον. ἀμὴ ἐσεῖς, ἐὰν ἀποτολμᾶτε, αὐτοῦ ὁ τάφος εἰς τὰ χέριά σας εἶναι, καὶ κάμετε ὡς θέλετε. ἔπιασαν γοῦν ἐκεῖνοι οἱ βασιλικοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἔσκαφταν τὸν τάφον, νὰ εὕρουν τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου. καὶ ὅταν ἔφθασαν πλησίον εἰς τὸ λαρνάκιον, παρευθὺς, ὢ τοῦ θαύματος, στία μεγάλη εὐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐκινδύνευσε νὰ τοὺς κατακαύσῃ. καὶ φωνὴ δὲ ἠκούσθη, ὁποῦ ἔλεγε, περισσότερον νὰ μὴν σκάψετε. τότε ὡς εἶδαν οἱ βασιλικοὶ ἄνθρωποι τὸ τοιοῦτον θαῦμα, ἔπεσον κατὰ τῆς γῆς ἐπὶ πρόσωπον δεόμενοι τοῦ ἁγίου νὰ μὴν κατακαοῦν, ὅμως μετὰ ὥραν ἱκανὴν ἐσυκώθησαν. καὶ μόνον χῶμα ὁποῦ ἐπῆραν ἀπὸ τὸν τάφον του. καὶ ὑπῆγαν το εἰς τὸν βασιλέα, διηγούμενοι τὸ παράδοξον θαῦμα, ὁποῦ εἶδαν.

Ἀπὸ τὰ τοιαῦτα γοῦν θαύματα τοῦ ἁγίου, καὶ ἀπὸ ἄλλα περισσότερα, ὁποῦ ἐγίνουνταν καθεκάστην ἡμέραν, ἐσυνέτρεχεν ὁ Κόσμος πᾶσα χρόνον ἀπὸ τὰ περίχωρα, καὶ ἀπὸ ἄλλα κάστρα, καὶ ἔκαμναν πανήγυριν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, κατὰ τὴν σήμερον ἡμέραν. λοιπὸν, ὡς ἔμαθαν οἱ Σαρακηνοὶ, τὸ γένος τὸ ὠμὸν καὶ ἀπάνθρωπον, ὅτι πῶς πανηγυρίζουν οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου, καὶ εἶναι

με-